

המשא ומתן בין הליכוד לבין הי תנועה הדמוקרטית-לשינוי, על הקמת קואליציה ממשלתית ביניהן התפוצץ לפני שלושה שבועות סביב הפירוש שיש לתת להחלטה 242 של מועצת הביטחון. השבוע התלוצצו בחוגי הליכוד כי ד"ש תסכים להצטרף לממשלת הליכוד על בסיס החלטה 424: ארבעה שרים, שני סגני שרים ויחזרה על ארבע.

הלצה אחרת טענה כי ד"ש ממשיכה לדבוק בעקרונותיה. עד כה ויתרה כבר על ארבעה מבין שבעת עקרונות ה"ייהרג ובל יעבור" שלה. תמורת ארבעה שרים. "תנו להם עוד שלושה שרים" התלוצצו בחוגי הליכוד. "והם יוותרו גם על שלושת העקרונות האחרונים".

חודש אחרי הבחירות הצליחה המפלגה שהתמזגה לתדמית רצינית, אינטלקטואלית וסולידית יותר מכל מיפלגה אחרת. הפוך את עצמה לבדיחה לא רק בעיני יריבותיה, אלא גם בעיני המבקשים את תמיכתה. מנחם בגין, שבנאום ההכתרה שלו בכנסת אלם המנעים שהיו לו עם אנשי ד"ש האומה (הם רוצים להיות לשון-מאזניים אבל יש להם לשון ארוכה) המשיך לשטות במנהיגי ד"ש גם כשביקש מהם לחזור ולשקול הצטרפות לקואליציה.

בגין זקוק לד"ש לא רק כדי להרחיב את הבסיס הפרלמנטרי של ממשלתו. ערב נסיעתו לארצות-הברית מבקש מבגין למתן את התדמית הקיצונית של ממשלת הליכוד בעיני העולם, שנותרה כזאת למרות כל

כאשר אסף יגאל ידיו ביום שישי את אנשי סיעת ד"ש בכנסת כדי לדווח להם על הצעתו של בגין לחידוש המגעים עמם. הוא לא סיפר להם כלל על פירוט הצעותיו של בגין. עד שהחלו בדיון ביום ראשון הי שבוע, לא ידעו נבחריו ד"ש כלל מה הציע בגין למנהיגים. באותו זמן הועלתה הצעה בד"ש שאם תצטרף המפלגה לקואליציה לא יקבעו שריה בהצבעה אלא ייבחרו כולם על פי החלטתו היחידה של יגאל ידיו. יותר ויותר לבשה ד"ש צורה של מיפלגה הכפופה למנהיג יחיד שעל פיו יישק כל דבר, אפילו יותר מתנועת החרות.

הוצפתה של מיפלגה זו הגיעה לשיא דווקא על רקע תוצאות הבחירות למועצת-פועליירושלים — המקום היחיד בארץ בו הצליחה ד"ש להפוך ללשון המאזניים. כפי שביקשה להיות בבחירות לכנסת ולהסתי דרות.

והנה, במועצת-פועליירושלים הסתבר למה מתכוונת ד"ש כשהיא שואפת להיות "לשון מאזניים". למרות שקיבלה רק 10% מהקולות, תובעת ד"ש לעצמה את תפקיד מוכיר מועצת-פועליירושלים, בזכות היותה "לשון מאזניים". קל לשער מה היתה ד"ש תובעת לעצמה אם היתה בעמדה כזו גם בממשלה וגם בהסתדרות.

המפד"ל, שהיא בעיני אנשי ד"ש מיפלגה מאוסה וחסטנית, לא העלתה מעולם בי דעתה לתבוע בזכות היותה לשון-מאזניים תביעות מסוג אלה שמבקשת ד"ש. הי תנועה הדמוקרטית-לשינוי הצליחה להתע-

ד"ש לנעקהרות

לוח לשיאים חדשים של ציניות וזילזול בי בוחר. מה שלקח למפא"י 60 שנה, הצליחה ד"ש לעשות בפחות מ-60 יום.

אפילו בוחריה ותומכיה של מיפלגה זו ניצבו המומים מול הסטריפטיו המהיר שי ביצעה, כאשר מיהרה להחשפש מעקרונותיה והתגלתה בכל ערוותה — כמפלגה של רודפי כסאות וקארייריסטים.

בהתלבטויותיה המעושות השבוע, אם לחדש את המשא ומתן עם הליכוד או לא, הזכירה ד"ש את אותה בתולה שערב ליל כלולותיה באה אל הרב כשבספיה השאלה: "איך עלי להתלבש בלילה-הכללות, בפרי ז'אמה או בכותונת-לילה?"

השיב לה הרב: "תלבשי מה שאת רוצה, בין כה ובין כה תחטפי אותו דבר".

ד"ש לקואליציה או לא. עצם נכונותה של ד"ש ללכת למשא ומתן נוסף עם הליכוד על בסיס התנאים שהוצעו לה הציגה מיפ-לגה זו בכל מערומיה.

מבלי שניצבה כלל בסכנת הריגה היא היתה מוכנה לוותר כמעט על כל עקרונות ה"ייהרג ובל יעבור" החל משינוי שיטת הבחירות וכלה במיבנה משרדי הממשלה. עוד יותר מואת: ד"ש היתה מוכנה להצטרף לממשלה שויתרה ויתורים מפליגים לדתיים, הצהירה על כוונתה לבטל את חוק ההפלות, להכיר רק בגיור כהלכה ולפשט תהליכי השתמטות בנות מגיס לצה"ל.

לא רק זה. במהלך הדיונים הפנימיים בד"ש סביב חידוש המשא ומתן הקואלי-ציוני, נחשפה יותר ויותר הציניות שבי שימוש במילה "דמוקרטיה" בשם המיפלגה.

להם קודם לכן, ולהרחיב את סמכויות סגן ראש-הממשלה שינתנו ליגאל ידיו עד לי הפיכתו לממלא-מקום יחיד וקבוע לראש-הממשלה.

נראה כי בגין ומנהיגי הליכוד האחרים סבורים כי זוהי סוכריה שיש בה לפחות את ד"ש. משום כך הביעו אופטימיות לי סיכויי המו"מ מיד אחרי שהוצעו הצעות "נדיבות" אלה לד"ש. אופטימיות זו התבססה על תשוקתו של יגאל ידיו לכהן כראש-ממשלה, אפילו אם מדובר בסך הכל בהיותו ממלא מקום לבגין בעת שזה ייעדר מהארץ.

ואומנם נראה היה כי צדקו מנהיגי הליכוד. אנשי ד"ש בלעו את הפיתיון. לא חשוב מה יהיו תוצאות המשא ומתן המחור דש בין ד"ש לליכוד ובאם תצטרף בסופו

נאומי הארבעה של שליח ההסכרה של הליכוד הרב גורן. יותר מואת: יש הי טוענים כי בגין זקוק לד"ש מבחינה ציר בורית כדי להטיל עליה את ה"אשמה" של נכונות ויתורים מצד ממשלתו בעתיד.

אלם המנעים שהיו לו עם אנשי ד"ש ערב הקמת ממשלתו לימדו אותו עד כמה עשויים מנהיגי ד"ש לגלות גמישות בעק רונותיהם ועד כמה להוטים כמה מהם ליטול חלק בשילטון בכל מחיר כמעט.

הכרה זו הביאה את בגין לפנייה מחודשת אל מנהיגי ד"ש יגאל ידיו, כשהוא מציע לו שורה חדשה של הצעות, העשויות לי דעתו להוות בסיס חדש להצטרפות ד"ש לקואליציה. אף אחת מהצעות אלה לא כללה ויתור עקרוני כלשהו. אבל היו אלה הצעות שיכלו לאפשר לד"ש כניעה ללא ניפנוף בדגל לבן או הרמת ידיים.

כך, למשל, הציע בגין כי לשרי ד"ש ולסיעתה בכנסת יינתן חופש ביטוי. פירוש הדבר שאנשי ד"ש יוכלו לברבר ככל הי עולה על נפשם גם בניגוד לעמדות הי ממשלה. אבל להצביע יאלצו יחד עמה. בנושא ההתנחלויות בשטחים הכבושים, לי משל, בה דרשה ד"ש זכות וטו, הציע בגין כי במידה ושר כלשהו בממשלה יערי ער על הקמת ההתנחלות כלשהיא יובא הי ערעור להכרעת ועדת-החקויה-הביטחון של הכנסת. במקום הרוב של 75% בממשלה תאשר ההתנחלות ברוב של 52% בוועדת-החקויה-הביטחון שם שולטת סיעות הקר אליציה הנוכחית.

שיאים חדשים

של ציניות

בהימנותם להצטרף לממשלה לא הבחינו אנשי ד"ש בעלבון ובזילזול הכרוך בהצעות מעין אלה, כמו בטענה שר העלה בגין באוזני ידיו כאילו גם איוש שרי הממשלה פתוח ונתון למשא ומתן.

בנקודה זו נהג בגין בד"ש כפי שהוא נוהג בערבים. גם בהצהרותיו המדיניות טוען בגין כי הכל פתוח למשא ומתן בי ז'נבה, מה שאינו מפריע לו להצהיר כי עם ישראל לא יוותר לעולם על יהודה ושומרון. אנשי ד"ש יכולים להציע איוש שרים ככל העולה על דעתם — אבל בסופו של דבר יוכרע איוש תיקי הממשלה ברוב קולות. לא תהיה זו אשמתו של בגין אם ההרכב הנוכחי הוא שישאר גם הלאה.

המרצע יצא מהשק עוד בטרם החל המשא ומתן המחודש בין הליכוד וד"ש. הוויתור המהותי היחיד שעשה בגין לד"ש היתה נכונותו להעניק להם ארבעה שרים בממשלה במקום השלושה שהובטחו

בעוד שעמית לא סבר כי נוצרו נתונים חדשים המצדיקים את חידוש המו"מ. לעומת נאמו בכנסת, בו טען ידיו כי בקווי היסוד של הממשלה אין כרי לפסק את ד"ש, שינה ידיו עתה את עמדתו מוכן לראות באיזכור החלטה 242 פיתרון מטפף.

הכסאות קורצים לד"ש

מנהיגי ד"ש בעת ויכוח במסדרון: מאיר עמית מול יגאל ידיו ושמואל תמיד. בהערכות הנוכחית נטו ידיו ותמיד לחדש את המשא ומתן עם הליכוד